

Men saaledes som Staten i Øjeblikket er stillet, maa jeg kræve, at Merindkomstskatten ikke forringes paa en saadan Maade, som her vil blive Tilfældet. Hvis man vil gaa imod Ubilligheder, som det ærede Medlem vil have, jeg skal gøre, kan jeg gøre det uden disse Ændringer. . . Det ærede Medlem smiler. Maaske smiler det ærede Medlem haanligt ved Tanken om, at jeg maa kræve en stor Indtægt for Staten. Men det ærede Medlem maa dog ved sin Deltagelse i politiske Forhandlinger, som han, inden han blev Medlem af Rigsdagen, har staaet fjern, være blevet klar over, at saaledes som vi i Øjeblikket lovgiver, er vi inde paa en Virksomhed, hvoraf man skulde faa det Indtryk, at Lovgiverne gik ud fra, at Statens Midler var udtømmelige. Man kan saa maaske spørge mig som Finansminister, hvorfor jeg ikke modsætter mig dette. Men for det første er Finansministerens Magt i Almindelighed mere indskrænket, end det ærede Medlem vel antager, i alt Fald er den overfor Rigsdagen overmaade indskrænket. Naar alle Partier er enedes om at vedtage store Udgifter, vil det være noget vanskeligt for Finansministeren at modsætte sig det, undtagen han skulde benytte det yderste Middel, nemlig at nedlægge sit Embede. Men naar et saa akut Tilfælde ikke foreligger for mig, ligger det deri, at Lovgivningsmagten i dette Øjeblik er inde i en Periode, hvor der vel bruges store Midler til meget vidtgaende Foranstaltninger, men hvor samtidig dette sker for at modvirke en Arbejdsløshed, der er saa stor og saa truende som ingen Sinde før her i Landet. Det er overfor dette Dilemma, jeg er stillet: Hvis man ikke gaar til en Række af store Arbejder, saa vil Arbejdsløsheden vedvare, og Staten er i Øjeblikket den eneste sikre Arbejdsgiver. Private kan holde sig tilbage, Kommunerne kan maaske, men gennem Statshjælp, opmuntres til at sætte Arbejder i Gang; men Staten kan skaffe sig de nødvendige Midler, og den kan vel ogsaa bedst skaffe de nødvendige Materialier. Naar jeg da staaer overfor det Spørgsmaal, om man skal uddele direkte Hjælp til de arbejdsløse eller sætte Arbejder i Gang, som maaske kunde udskydes, men som det under Hensyn til Arbejdsløsheden kan forsvares at iværksætte i dette Øjeblik, saa maa jeg gaa med til denne sidste Udvej. Hvis der paa et vist Tidspunkt er 50,000 arbejdsløse, og hvis disse 50,000 arbejdsløse hver faar 5 Kr. om Dagen — jeg har vel Lov til at nævne et saadant rundt Tal, og Tallet er maaske i og

for sig alt medregnet heller ikke helt forkert —, saa er det 1/4 Mill. Kr. om Dagen, og 1/4 Mill. Kr. om Dagen, især hvis man skal regne med, at dette Beløb maa ydes i længere Tid, vil dog i høj Grad paavirke Afgørelsen af det Spørgsmaal, om man ikke bør gaa til andre Midler. Naar der er Tale om Millionbevillinger snart til en, snart til en anden Foranstaltning, maa Regeringen og Finansministeren overveje, om det dog ikke er heldigere at gaa dertil end til at yde direkte Hjælp til de arbejdsløse — og at der bør ydes dem Hjælp, er man jo enig om fra alle Sider.

Derfor maa jeg gaa imod de af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds stillede Ændringsforslag allerede af den Grund, at de indskrænker Statens mulige Indtægter af Merindkomstskatten i en Periode, hvor man uden direkte Hensyn til Statskassens øjeblikkelige Stilling bevilger Millioner og atter Millioner til Foretagender, som kunde udskydes. Man kan næsten ikke i dette Øjeblik komme med Byggefretagender til den høje Rigsdag, uden at den, endda uden ganske særlig omhyggelig Undersøgelse, bevilger dem, og jeg antager, man fra mange Sider har en Tilbøjelighed til at benytte denne Tilstand, hvad meget vel kan forstaas. Man siger til sig selv: Nu er Øjeblikket der, nu vil Rigsdagen gaa med til noget, som den maaske under andre Omstændigheder ikke vilde gaa med til — og saa kan det ikke nytte, at Finansministeren fremhæver Hensynet til Statskassen, for der er altsaa en Tvang i Øjeblikket, en Art force majeure, som gør, at saadanne Bevillinger gennemføres endogsaa let og hurtigt i den danske Rigsdag. Det vil ogsaa vise sig paa Finansloven, naar den kommer til tredje Behandling i dette høje Ting, og det viser sig egentlig hver Dag for ærede Medlemmer af Rigsdagen. Derfor maa jeg afvise, hvad der i dette Øjeblik vil forringe saadanne Skattelove, om hvilke man tidligere har været fuldstændig enig. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds synes virkelig undertiden at ignorere, at en Skattelov af den Art som Merindkomstskatteloven jo har været vedtaget ikke alene af de Partier, som det ærede Medlem ikke er Medlem af, men af hans eget Parti, netop med de Bestemmelser, her findes, og at man fra alle Sider har stemt for den, og under Forhold som nu vilde det dog være ganske urimeligt at forandre den.

Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds' (Foss) første Ændringsforslag gaar ud paa, at man, naar Merind-